

New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

TWEELINGZUSJE

Haar tweelingzusje is
verdwenen, is ze vermoord
of...

XANDER
THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark bij Xander Uitgevers
Onder mijn huid (2014)

Mary Higgins Clark

Tweelingzusje

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Two Little Girls in Blue*

Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster

Vertaling: Mieke Trouw

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties, Haarlem

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: © Debra Lill/Trevillion Images

Copyright © 2006 Mary Higgins Clark

Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 239 6 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Michael V. Korda
Redacteur en vriend
Met veel liefs

Two little girls in blue, lad, two little girls in blue
They were sisters and we were brothers,
we learned to love them too
But one of those girls in blue, lad,
who wrung your father's heart
Became your mother, I married the other,
and we was ripped apart

Twee meisjes in 't blauw, knul,
twee meisjes in 't blauw gekleed
Zij waren zusjes en wij waren broers,
we legden ons hart voor hen neer
Maar een van die meisjes in 't blauw, knul,
bezorgde je vader veel leed
Zij werd je moeder, ik huwde de ander,
nu zien we elkaar niet meer

Amerikaans liedje, uitgebracht door Charles Graham in 1893

‘Wacht even, Rob, volgens mij hoor ik een van de meisjes huilen. Ik bel je wel terug.’

De negentienjarige Trish Logan legde haar mobieltje neer, stond op van de bank en haastte zich door de woonkamer. Het was de eerste keer dat ze oppaste bij de familie Frawley, die vriendelijke mensen die een paar maanden geleden in het stadje waren komen wonen. Trish had de Frawleys meteen aardig gevonden. Mrs. Frawley had haar verteld dat ze als kind vaak met haar familie bij vrienden in Connecticut was geweest en het er zo leuk had gevonden dat ze er zelf ook had willen wonen. ‘Vorig jaar gingen we op zoek naar een huis. Toen we toevallig door Ridgefield reden, wist ik meteen dat dit mijn woonplaats moest worden,’ had ze tegen Trish gezegd.

De Frawleys hadden de oude boerderij van de familie Cunningham gekocht, een ‘opknapper’ die volgens Trish’ vader meer een ‘afknapper’ was die met de grond gelijk gemaakt moest worden. Vandaag, donderdag 24 maart, was de een-eiige tweeling van de Frawleys drie jaar geworden. Trish was de hele dag ingehuurd om bij het feestje van de meisjes te helpen. Vanavond paste ze op de kinderen omdat hun ouders in avondkleding een chic diner in New York bijwoonden.

Na alle opwinding van het feestje had ik durven zweren dat de kinderen onder zeil waren, dacht Trish, terwijl ze de trap op liep om een kijkje in de slaapkamer van de meisjes te nemen. De Frawleys hadden de versleten vloerbedekking uit het huis gesloopt en de negentiende-eeuwse treden kraakten onder haar voeten.

Boven aan de trap bleef ze staan. Ze had het licht in de gang aan gelaten, maar het was nu donker. Waarschijnlijk was er weer een stop doorgeslagen. De elektrische bedrading in het oude huis was waardeloos. In de keuken was vanmiddag ook al een zekering doorgebrand.

De slaapkamer van de tweeling was aan het einde van de gang. Er klonk nu geen enkel geluid meer uit de kamer. Waarschijnlijk heeft een van de kinderen in haar slaap gehuild, dacht Trish. Voetje voor voetje liep ze door de donkere gang. Opeens stond ze stil. Er was meer aan de hand dan een kapotte zekering. Ik had de deur van hun kamer open laten staan, zodat ik ze kon horen als ze wakker werden. De deur is nu dicht. Maar als die een minuut geleden ook dicht was geweest, had ik de kinderen nooit kunnen horen.

Omdat ze opeens bang werd, spitste ze haar oren. Wat was dat voor een geluid? In een misselijkmakende flits wist ze wat ze hoorde: zachte voetstappen. Flarden van een al even zachte ademhaling. De scherpe geur van transpiratie. *Er kwam iemand achter haar aan.*

Trish probeerde te gillen, maar er kwam alleen maar een kreun over haar lippen. Ze wilde wegrennen, maar haar benen wilden niet bewegen. Ze voelde dat iemand haar haren beetgreep en haar hoofd achterovertrok. Het laatste wat ze zich herinnerde, was dat er op haar hals werd gedrukt.

De greep van de indringer verslaptte en hij liet Trish op de vloer zakken. Hij was in zijn nopjes dat hij haar zo effectief en pijnloos buiten westen had gekregen. Hij klikte zijn zaklamp aan en bond haar armen en benen vast. Daarna deed hij haar een blinddoek voor en stopte een prop in haar mond. Hij richtte de zaklamp op de grond, stapte om haar heen en liep vlug naar het einde van de gang, waar hij de slaapkamerdeur van de tweeling opendeed.

De driejarige Kathy en Kelly lagen samen in het tweepersonsbed dat ze deelden. Hun blik was tegelijkertijd slaperig en doodsbang. Kathy hield met haar rechterhand Kelly's linkerhand vast. Met hun andere hand probeerden ze de doek voor hun mond weg te trekken.

De man die alle details van de ontvoering had voorbereid,

stond naast het bed. ‘Weet je zeker dat ze je niet heeft gezien, *Harry?*’ snauwde hij.

‘Ja, dat weet ik zeker. Ik bedoel, dat weet ik zeker, *Bert,*’ antwoordde de ander. Ze gebruikten allebei bewust de naam die ze voor deze klus hadden aangenomen. Het waren de namen van twee tekenfilmfiguren in een bierreclame uit de jaren zestig.

Bert tilde Kathy op en grauwde: ‘Pak jij dat andere kind. Sla een deken om haar heen, want het is koud buiten.’

Hun voetstappen roffelden nerveus over de vloer. Ze renden de trap aan de achterkant van het huis af en holden door de keuken naar de oprit. Ze namen niet eens de moeite om de deur achter zich dicht te doen. In het busje ging Harry met de tweeling in zijn gespierde armen achterin op de grond zitten. Met Bert aan het stuur reed de auto uit de donkere schaduw van de veranda.

Twintig minuten later arriveerden ze bij het huis waar Angie Ames al zat te wachten. ‘Wat een schatjes,’ kirde ze, toen de mannen de kinderen naar binnen droegen om hen in het klaarstaande ledikant te leggen. Het bed had spijltjes en deed aan een ziekenhuisledikant denken. Met een soepel, handig gebaar haalde Angie de mondproppen weg die ervoor hadden gezorgd dat de meisjes geen lawaai konden maken.

De kinderen pakten elkaar vast en begonnen te huilen. ‘Mammie, mammie,’ gilden ze in koor.

‘Stil maar, stil maar, jullie hoeven niet bang te zijn,’ suste Angie, terwijl ze de zijkant van het bedje omhoogtrok. Omdat de zijkant zo hoog was dat ze er niet overheen kon reiken, stak ze haar armen tussen de spijlen door om troostend op hun donkerblonde krulletjes te kloppen. ‘Niet huilen,’ zei ze op zangerige toon. ‘Ga maar lekker slapen. Kathy, Kelly, ga maar slapen. Mona zorgt voor jullie. Mona houdt van jullie.’ Ze had opdracht gekregen om in het bijzijn van de tweeling de naam Mona te gebruiken. ‘Dat vind ik geen mooie naam,’

had ze geklaagd toen ze hem te horen kreeg. ‘Waarom moet het per se Mona zijn?’

‘Omdat hij bijna als “mama” klinkt. Omdat we straks, als we het geld hebben gekregen en die mensen hun kinderen ophalen, niet willen dat de kinderen zeggen: “Een mevrouw die Angie heette, heeft voor ons gezorgd.” Verder trek je een gezicht als een Mona-toetje, dus dat is nog een goede reden om je die naam te geven,’ had de man die Bert heette gebitst.

‘Zorg dat ze hun mond houden,’ commandeerde hij nu. ‘Ze maken te veel lawaai.’

‘Maak je niet dik, Bert. Niemand kan ze horen,’ suste Harry, die in werkelijkheid Clint Downes heette.

Hij heeft gelijk, dacht Bert, die eigenlijk Lucas Wohl heette. Een van de redenen waarom hij na lang wikken en wegen had besloten om Clint bij de klus te betrekken, was dat Clint negen maanden per jaar conciërge van de Danbury Country Club was en in een huisje op het terrein van de club woonde. Tussen de eerste maandag van september en 31 mei was de club gesloten en zaten de hekken op slot. Het huisje was niet eens zichtbaar vanaf de ventweg die Clint gebruikte om het terrein op te komen, en hij moest een code invoeren om het hek van de ventweg open te maken.

Het was een ideale plek om de tweeling te verbergen. Het feit dat Clints vriendin Angie vaak als kinderoppas werkte, kwam helemaal goed uit.

‘Ze houden straks wel op met huilen,’ zei Angie. ‘Ik weet hoe kleine kinderen in elkaar zitten. Ze gaan zo wel slapen.’ Ze begon de kinderen over hun rug te wrijven en zong vals: ‘Twee meisjes in het blauw, knul, twee meisjes in ’t blauw gekleed...’

Lucas vloekte binnensmonds en liep behoedzaam tussen het ledikant en het tweepersoonsbed door. Hij wandelde de slaapkamer uit en liep door de woonkamer naar de keuken. Daar deden Clint en hij hun handschoenen en jas met capu-

chon pas uit. De volle fles whisky en de twee lege glazen die ze als beloning voor hun succesvolle missie hadden klaargezet, stonden al op hen te wachten.

De mannen gingen elk aan een uiteinde van de tafel zitten en staarden elkaar zwijgend aan. Terwijl Lucas minachtend naar zijn medeplichtige keek, bedacht hij weer dat ze in alle opzichten elkaars tegenpool waren. Hij was heel nuchter over zijn uiterlijk en deed soms net alsof hij zichzelf van een afstand bekeek en zijn verschijning moest omschrijven: broedmager, rond de vijftig, gemiddelde lengte, kalend, smal gezicht, dicht bij elkaar staande ogen. Als zelfstandige chauffeur van een limousine wist hij dat hij er perfect in was geslaagd om over te komen als een gediensstige werknemer, die het anderen graag naar de zin wilde maken. Zodra hij zijn zwarte chauffeursuniform aantrok, nam hij deze rol aan.

Hij had Clint ontmoet toen ze allebei in de gevangenis zaten. In de loop der jaren hadden ze samen een aantal inbraken gepleegd, waarbij Lucas altijd zo voorzichtig te werk was gegaan dat ze nooit waren gesnapt. Omdat Lucas zijn eigen nest niet wilde bevuilden, hadden ze in Connecticut nog nooit een strafbaar feit gepleegd. Deze klus was erg riskant geweest, maar te mooi om te laten liggen. Daarom was hij voor deze keer van zijn eigen regel afgeweken.

Nu keek hij toe terwijl Clint de fles openmaakte en hun glazen tot de rand toe volschonk. 'Op volgende week, wanneer we met uitpuilende zakken op een boot in St. Kitts zitten,' zei Clint. Met een hoopvolle glimlach liet hij zijn blik onderzoekend over Lucas' gezicht dwalen.

Lucas staarde nogmaals met een taxerende blik terug. Clint was begin veertig en had een beroerde lichamelijke conditie. Omdat hij twintig kilo te zwaar was voor zijn kleine gestalte, begon hij bij het minste of geringste te zweten. Ook nu transpireerde hij, hoewel het maart was en het buiten opeens erg koud was geworden. Zijn vierkante borstkas en dikke armen

pasten niet bij zijn engelachtige gezicht en lange paardenstaart, die hij had laten groeien omdat Angie er ook een had. Angie was al jaren Clints vriendin. Mager als een wandelende tak, dacht Lucas minachtend. Een erg slechte huid. Net als Clint zag ze er altijd slonzig uit, gekleed in een oud T-shirt en een versleten spijkerbroek. In Lucas' ogen was haar enige goede eigenschap dat ze ervaring had als kinderoppas. Er mocht niets met die kinderen gebeuren voordat het losgeld was betaald en ze ergens konden worden afgezet. Nu herinnerde Lucas zich dat er nog iets in Angies voordeel sprak. Ze is hebberig. Ze wil het geld. Ze wil op een boot in het Caribisch gebied wonen.

Lucas bracht het glas naar zijn lippen en nam een slok van de Chivas Regal, die fluweelzacht op zijn tong aanvoelde. Hij voelde het kalmerende effect toen hij de warmte door zijn keel liet glijden. 'Tot nu toe mogen we niet klagen,' zei hij effen. 'Ik ga naar huis. Staat het mobieltje dat ik je heb gegeven aan?'

'Ja.'

'Als de baas belt, zeg dan maar dat ik morgenochtend om vijf uur een vrachtje heb. Ik zet mijn mobieltje uit. Ik heb behoefte aan een paar uur slaap.'

'Wanneer mag ik hem eens zien, Lucas?'

'Nooit.' Lucas dronk de rest van het glas leeg en schoof zijn stoel achteruit. In de slaapkamer konden ze Angie nog steeds horen zingen.

'Zij waren zusjes en wij waren broers, we legden ons hart voor hen neer...'

Toen hoofdinspecteur Robert 'Marty' Martinson van de politie van Ridgefield een auto met piepende banden voor het

huis tot stilstand hoorde komen, wist hij dat de ouders van de vermiste tweeling waren gearriveerd.

Vlak na het telefoontje naar het alarmnummer hadden ze het politiebureau gebeld. ‘Mijn naam is Margaret Frawley,’ had de vrouw gezegd. Haar stem had getrild van angst. ‘We wonen op Old Woods Road 10 en we kunnen onze kinderoppas niet te pakken krijgen. We hebben haar bij ons thuis en op haar mobieltje gebeld, maar ze neemt niet op. Ze past op onze tweeling van drie. Misschien is er iets gebeurd. We zijn vanuit de stad onderweg naar huis.’

‘We rijden er meteen naartoe om een kijkje te nemen,’ had Marty beloofd. Omdat de ouders al op de snelweg zaten en waarschijnlijk erg van streek waren, had het hem niet zinvol geleken om te zeggen dat hij al wist dat er iets akeligs was gebeurd. De vader van de kinderoppas had zojuist vanaf Old Woods Road 10 gebeld: ‘Mijn dochter is vastgebonden en heeft een prop in haar mond. Ze moest op een tweeling passen, maar de kinderen zijn verdwenen. In de slaapkamer ligt een briefje waarin om losgeld wordt gevraagd.’

Nu, een uur later, was er al afzetlint rond het huis en de op-rit gespannen. De politie wachtte op de komst van het forensisch team. Marty had het nieuws het liefst voor de media verborgen willen houden, maar hij wist dat dat niet zou lukken. Op de eerstehulpafdeling van het ziekenhuis, waar Trish Logan naartoe was gebracht om behandeld te worden, hadden de ouders van de oppas al tegen iedereen gezegd dat de tweeling was verdwenen. Het kon nooit lang duren voordat er journalisten opdoken. De FBI was gebeld en er waren agenten onderweg.

Marty zette zich schrap toen de keukendeur openging en de ouders naar binnen renden. Vanaf de dag waarop hij als eenentwintigjarig groentje bij de politie aan de slag was gegaan, had hij zichzelf aangeleerd om bij elke misdaad zijn eerste indruk van alle betrokkenen goed te onthouden, of het nu om

slachtoffers, daders of getuigen ging. Later schreef hij die eerste indrukken op. In politiekringen stond hij bekend als ‘De observeerder’.

Begin dertig, dacht hij, toen Margaret en Steve Frawley op hem afsnelden. Een knap stel, allebei in avondkleding. Het lange, bruine haar van de moeder hing losjes rond haar schouders. Ze was slank, maar haar gebalde handen zagen er sterk uit. Haar vingernagels waren kort en gelakt met een kleurloze nagellak. Waarschijnlijk een goede atlete, dacht Marty. Haar indringende ogen hadden een donkerblauwe tint, die wel zwart leek toen ze naar hem staarde.

Steve Frawley, de vader, was een lange man. Hij was ruim een meter vijfentachtig en had donkerblond haar en lichtblauwe ogen. Hij had zulke brede schouders en gespierde armen dat de naden van zijn te kleine smokingjasje onder spanning stonden. Hij kan wel een nieuw jasje gebruiken, dacht Marty.

‘Is er iets met onze dochters gebeurd?’ wilde Frawley weten. Marty zag dat Frawley zijn handen op zijn vrouws armen legde, alsof hij haar wilde ondersteunen als ze vreselijk nieuws te horen kregen.

Er was geen enkele manier om het nieuws te verzachten dat hun kinderen waren ontvoerd, en dat er op het bed een briefje was gevonden waarin om acht miljoen dollar losgeld werd gevraagd. Het verbijsterde ongeloof op het gezicht van het jonge stel kwam oprecht op Marty over. Hij zou de reactie in zijn notitieboekje opschrijven, maar er toch een vraagteken bij zetten.

‘Acht miljoen dollar? Acht miljóén dollar? Waarom vragen ze niet meteen tachtig miljoen?’ vroeg Steve Frawley met een asgrouw gezicht. ‘We hebben ons geld tot de laatste cent in dit huis gestoken. Er staat ongeveer vijftienhonderd dollar op onze lopende rekening. Meer niet.’

‘Heeft een van u beiden misschien een rijk familielid?’ informeerde Marty.

De Frawleys begonnen te lachen. Het was een hoog, schrill geluid, een bewijs dat ze hysterisch waren. In het bijzijn van Marty draaide Steve zijn vrouw naar zich toe. Toen ze hun armen om elkaar heen sloegen, vermengde het rauwe geluid van zijn droge gesnik zich met haar gejammer. 'Ik wil mijn kinderen terug. Ik wil mijn kinderen terug.'

3

Om elf uur begon het speciale mobieltje te piepen. Clint nam op. 'Dag, meneer,' zei hij.

'Met de Rattenvanger.'

Clint wist nog steeds niet wie de Rattenvanger was, maar hij dacht wel te horen dat de man zijn stem onherkenbaar probeerde te maken. Hij liep naar de andere kant van de kleine woonkamer om aan Angie te ontsnappen, die zachtjes liedjes voor de tweeling zong. Die kinderen slapen allang, dacht hij geïrriteerd. Hou verdorie je mond.

'Wat is dat lawaai op de achtergrond?' vroeg de Rattenvanger scherp.

'Mijn vriendin zingt voor de kinderen die ze onder haar hoede heeft.' Clint wist dat hij de Rattenvanger daarmee precies vertelde wat de man wilde horen. Hun missie was geslaagd.

'Ik kan Bert niet te pakken krijgen.'

'Hij vroeg of ik u wilde vertellen dat hij morgenochtend om vijf uur iemand naar Kennedy Airport moet brengen. Hij is naar huis gegaan om te slapen en heeft zijn mobieltje afgezet. Ik hoop dat...'

'Harry, zet de televisie aan,' onderbrak de Rattenvanger hem. 'Er wordt op het nieuws over een ontvoering gepraat. Ik bel jullie morgenochtend.'

Clint pakte de afstandsbediening en zette vlug de televisie aan. Het volgende moment kwam het huis aan Old Woods

Road in beeld. Het was een donkere, bewolkte avond, maar zelfs in het licht van de buitenlamp was te zien dat de verf afbladderde en de luiken scheef hingen. Het gele afzetlint waarmee de pers en pottenkijkers op een afstandje werden gehouden, was helemaal tot aan de weg gespannen.

‘De nieuwe eigenaars, Stephen en Margaret Frawley, wonen hier pas een paar maanden,’ zei de verslaggever. ‘Buren hadden verwacht dat het huis gesloopt zou worden, maar in plaats daarvan hoorden ze dat de Frawleys van plan zijn om het stukje bij beetje te renoveren. Vanmiddag waren een aantal kinderen uit de buurt nog op een feestje ter gelegenheid van de derde verjaardag van de vermiste tweeling. We hebben een foto van het feestje, die slechts een paar uur geleden is gemaakt.’

Opeens werd het hele scherm gevuld met de gezichtjes van de eeneiige tweelingzusjes, die met grote, opgewonden ogen naar hun verjaardagstaart keken. Aan beide kanten van de feesttaart waren drie kaarsjes gezet en in het midden brandde een grotere. ‘Een van de burens vertelde ons dat die grote kaars voor het komende jaar is. De tweelingzusjes lijken zoveel op elkaar dat hun moeder grapte dat het zonde zou zijn om er een tweede kaars voor het komende jaar bij te zetten.’ Clint schakelde over naar een andere zender, waar ze een andere foto van de tweeling in hun blauwe fluwelen feestjurkjes lieten zien. Op de foto hielden ze elkaars hand vast.

‘Kijk toch hoe lief ze eruitzien, Clint. Ze zijn beeldschoon.’ Hij schrok van Angies stem. ‘Zelfs in hun slaap houden ze elkaars handje nog vast. Vind je dat niet schattig?’

Hij had haar niet horen aankomen. Nu legde ze haar armen om zijn hals. ‘Ik heb altijd al een baby willen hebben, maar ze zeiden dat ik geen kinderen kon krijgen,’ zei ze, terwijl ze met haar neus zachtjes over zijn wang streek.

‘Ik weet het, schatje,’ zei hij geduldig. Dit verhaal had hij al eerder gehoord.

‘En toen kon ik heel lang niet bij je zijn.’

‘Je moest naar dat speciale ziekenhuis, lieverd. Je had iemand heel erg pijn gedaan.’

‘Maar nu krijgen we heel veel geld en gaan we op een boot in het Caraïbisch gebied wonen.’

‘Daar hebben we het vaak over gehad. Binnenkort wordt die droom werkelijkheid.’

‘Ik heb een goed idee. Laten we de kleine meisjes meenemen.’

Clint zette abrupt de televisie uit en sprong overeind. Hij draaide zich om en greep haar polsen beet. ‘Angie, waarom hebben wij die kinderen?’

Ze keek hem aan en slikte nerveus. ‘We hebben ze ontvoerd.’

‘Waarom?’

‘Om heel veel geld te krijgen en op een boot te kunnen wonen.’

‘In plaats van als zigeuners rond te trekken en in de zomer van het terrein af te moeten als die professionele golfer hier intrekt. Wat gebeurt er als de politie ons te pakken krijgt?’

‘Dan gaan we heel lang naar de gevangenis.’

‘Wat had jij beloofd?’

‘Dat ik voor de kinderen zou zorgen. Ik moet met ze spelen, ze eten geven en ze aankleden.’

‘Ben je van plan je daar netjes aan te houden?’

‘Ja. Ja. Het spijt me, Clint. Ik hou van je. Je mag me Mona noemen. Ik vind het geen mooie naam, maar het geeft niet als ik even zo moet heten.’

‘In het bijzijn van de tweeling mogen we onze echte namen nooit gebruiken. Over een paar dagen geven we de kinderen terug en krijgen we ons geld.’

‘Clint, kunnen we dan misschien...’ Angie maakte haar zin niet af. Ze wist dat hij boos zou worden als ze voorstelde om een van de meisjes te houden. Maar dat ben ik wel van plan, dacht ze sluw. Ik weet al hoe ik dat moet doen. Lucas vindt zichzelf een slimmerik, maar hij is niet zo slim als ik.

Margaret Frawley vouwde haar handen om de dampende kop thee. Ze had het ijskoud. Steve had een wollen deken van de bank in de woonkamer gehaald en om haar heen geslagen, maar desondanks bleef ze over haar hele lichaam trillen.

De tweeling werd vermist. Kathy en Kelly waren weg. Iemand had ze meegenomen en een losgeldbriefje achtergelaten. Ze begreep er niets van. De woorden bleven als een litanie ritmisch door haar hoofd dreunen: de tweeling wordt vermist. Kathy en Kelly zijn weg.

Van de politie mochten ze de slaapkamer van de meisjes niet meer in. ‘Het is onze taak om de meisjes terug te krijgen,’ had hoofdinspecteur Martinson gezegd. ‘Als u naar binnen gaat, kan het zijn dat er vingerafdrukken en DNA-materiaal verloren gaan. Dat risico kunnen we niet nemen.’

Ze mochten ook niet meer boven in de gang komen, waar iemand de oppas had aangevallen. Met Trish zou alles weer goed komen. Ze lag in het ziekenhuis en had de politie alles verteld wat ze zich kon herinneren. Ze had met haar mobieltje met haar vriend zitten bellen toen ze dacht dat ze een van de tweeling hoorde huilen. Ze was naar boven gegaan en had meteen geweten dat er iets mis was omdat het licht in de gang niet meer brandde. Op dat moment was tot haar doorgedrongen dat er iemand achter haar aan was gelopen. Daarna herinnerde ze zich niets meer.

Margaret vroeg zich af of er misschien ook nog iemand in de slaapkamer bij de meisjes was geweest. Kelly was altijd snel wakker, maar Kathy was misschien een beetje rusteloos. Misschien wordt ze wel verkouden.

Als een van de meisjes had gehuild, had iemand haar dan het zwijgen opgelegd?

Margaret liet haar kop thee vallen. Haar gezicht vertrok toen de hete thee over de blouse en rok spetterde die ze speciaal

voor deze avond en het chique etentje van Steves werk in het Waldorf had gekocht.

Ze had de kleren in een winkel met afgeprijsde artikelen gevonden. Op Fifth Avenue zou ze er drie keer zoveel voor hebben betaald, maar desondanks was de prijs ver boven hun budget geweest.

Steve zei dat ik ze moest nemen, dacht ze dof. Het was een belangrijk etentje van zijn werk. Nou ja, ik wilde me vanavond sowieso mooi aankleden. We zijn al minstens een jaar niet meer in avondkleding naar een diner geweest.

Steve probeerde haar kleren met een handdoek droog te depen. 'Gaat het, Mar? Heb je je verbrand?'

Ik moet naar boven, dacht Margaret. Misschien verstopt de tweeling zich wel in de kast. Ik weet nog dat ze dat een keer hebben gedaan. Ik deed net of ik ze zocht. Ik kon ze horen giechelen toen ik hun namen riep.

'Kathy... Kelly... Kathy... Kelly... waar zitten jullie?'

Op dat moment kwam Steve thuis. Ik riep naar beneden: 'Steve... Steve... onze tweeling is weg.'

Nog meer gegiechel uit de kast.

Steve hoorde aan mijn stem dat ik een grapje maakte. Hij kwam naar boven en liep naar hun kamer. Ik wees naar de kast. Hij liep ernaartoe en schreeuwde: 'Misschien zijn Kathy en Kelly wel weggelopen. Misschien vinden ze ons niet lief meer. Nou ja, het heeft niet veel zin om ze te zoeken. Ik stel voor dat we het licht uitdoen en uit eten gaan.'

Meteen vloog de kastdeur open. 'We vinden jullie wel lief, we vinden jullie wel lief,' hadden de meisjes in koor gejammerd. Margaret herinnerde zich de doodsbanke blik op hun snoetjes. Waarschijnlijk waren ze ook doodsbang toen ze werden meegenomen, dacht ze. Nu worden ze door iemand anders verstopt.

Dit kan niet waar zijn. Het is een nachtmerrie en straks word ik wakker. Ik wil mijn kinderen terug! Waarom doet mijn

arm pijn? Waarom doet Steve er iets kouds op? Margaret sloot haar ogen. Vaag registreerde ze dat hoofdinspecteur Martinson met iemand stond te praten.

‘Mrs. Frawley.’

Ze keek op. Er was nog iemand binnengekomen.

‘Mrs. Frawley, mijn naam is Walter Carlson. Ik werk voor de FBI. Ik heb zelf drie kinderen en ik begrijp hoe u zich voelt. Ik kom u helpen om uw kinderen terug te krijgen, maar daarbij hebben we uw hulp nodig. Wilt u een paar vragen beantwoorden?’

Walter Carlson had vriendelijke ogen. Hij was hooguit een jaar of vijfenvertig, dus zijn kinderen waren waarschijnlijk nog niet volwassen. ‘Waarom zou iemand mijn kinderen willen ontvoeren?’ vroeg ze aan hem.

‘Dat gaan we uitzoeken, Mrs. Frawley.’

Carlson schoot snel naar voren om Margaret op te vangen toen ze van de stoel dreigde te glijden.

5

De klant die Lucas de volgende ochtend om vijf uur moest ophalen, was Franklin Bailey, de financieel directeur van een supermarktketen die in handen van één familie was. Omdat hij voor zijn werk vaak langs de oostkust van de Verenigde Staten heen en weer reisde, maakte hij vaak van Lucas’ diensten gebruik. Soms, zoals vandaag, moest Lucas hem naar een vergadering in Manhattan brengen. Lucas wachtte dan tot Bailey klaar was en bracht hem dan weer naar huis.

Het kwam niet eens bij Lucas op om te zeggen dat hij vanochtend niet kon rijden. Een van de eerste dingen die de politie zou doen, was kijken welke werklieden in de buurt van het huis van de Frawleys waren geweest. Lucas zou best eens op hun lijst kunnen belanden, want Bailey woonde op High

Ridge, twee straten van Old Woods Road.

Hij stelde zichzelf gerust met de gedachte dat de politie geen enkele reden had om hem met argwaan te bekijken. Ik pik al twintig jaar mensen in deze stad op en heb me altijd onopvallend gedragen. Hij wist dat zijn burens in het nabijgelegen Danbury hem beschouwden als een rustige eenling, die uit liefhebberij met een klein vliegtuigje vloog dat op Danbury Airport stond. Hij vond het ook leuk om anderen te vertellen dat hij graag lange wandelingen maakte. Dat was een smoes die hij gebruikte als hij een invaller moest regelen om een klus van hem over te nemen. Doorgaans wandelde hij alleen door de huizen waar hij had ingebroken.

Toen hij die ochtend op weg naar Bailey was, weerstond hij de verleiding om langs het huis van de Frawleys te rijden. Het zou ontzettend dom zijn om dat te doen. In gedachten zag hij alle activiteit in het huis al voor zich. Zou de FBI zich er al mee bemoeien? Zo ja, wat zouden ze ontdekken? De vragen amuseerden hem. Zouden ze ontdekken dat je het slot van de achterdeur met een creditcard kon openmaken? Dat je van achter de verwilderde struiken tegen het huis ongehinderd uitzicht had op de oppas en dat je haar onderuit op de bank in haar mobieltje kon zien kletsen? Dat je door het keukenraam meteen zag dat een indringer via de trap aan de achterkant naar boven kon lopen zonder dat de oppas het in de gaten had? Dat de klus door minstens twee mensen moest zijn geklaard, een om de oppas uit te schakelen en een om de kinderen rustig te houden?

Om vijf minuten voor vijf reed hij de oprit van Franklin Bailey op. Hij liet de motor lopen, zodat de vooraanstaande accountant in een lekker warme auto kon stappen. Terwijl hij wachtte, fantaseerde hij over het deel van het losgeld dat hij straks zou krijgen.

De voordeur van het mooie huis in tudorstijl ging open. Lucas sprong uit de auto om het portier voor zijn cliënt te ope-

nen. Als vriendelijk gebaar naar zijn cliënten had hij de voorstoelen altijd zover mogelijk naar voren staan, waardoor de mensen achterin extra veel beenruimte hadden.

Bailey, een man van achter in de zestig met zilvergrijs haar, mompelde afwezig een groet. Maar toen de auto begon te rijden, zei hij: 'Lucas, rij eens over Old Woods Road. Ik wil kijken of de politie daar nog steeds is.'

Lucas kreeg het een beetje benauwd. Waarom wilde Bailey zo graag over die weg rijden? Hij was niet het type om naar anderenmans ellende te staren. Hij moest er een goede reden voor hebben. Lucas herinnerde zich dat Bailey een belangrijk man in Ridgefield was. Hij was zelfs burgemeester van het stadje geweest. Het feit dat hij daar zijn gezicht liet zien, zou geen aandacht vestigen op de limousine waarin hij was verschenen. Maar Lucas vertrouwde altijd op het klamme zweet en de prikkelende nekhaartjes die hij voelde als hij in de buurt van de politieradar kwam, en hij kon beide verschijnselen nu waarnemen. 'Zoals u wilt, Mr. Bailey. Maar waarom zou er politie op Old Woods Road moeten zijn?'

'Je hebt zeker niet naar het journaal gekeken, Lucas. Gisteravond is er een driejarige tweeling ontvoerd. Het zijn de kinderen van het stel dat onlangs in het oude huis van Cunningham is gaan wonen.'

'Ontvoerd? Dat meent u niet, meneer.'

'Ik ben bloedserieus,' zei Franklin Bailey grimmig. 'Het is de eerste keer dat zoiets in Ridgefield gebeurt. Ik heb de Frawleys een paar keer ontmoet, en ik vind ze bijzonder aardig.'

Lucas reed twee straten door en draaide Old Woods Road op. Voor het huis waar hij acht uur geleden had ingebroken en waarvandaan hij de kinderen had meegenomen, waren nu politiebarrières neergezet. Ondanks zijn ongemakkelijke gevoel en de wetenschap dat hij nu beter ergens anders kon zijn, dacht hij zelfvoldaan: jullie moesten eens weten, stelletje sukkels.